

Lecția 14 :

Parteneriate cu Organizații și Departamente de Misiune pentru Persoane cu Dizabilități

Obiectivele Lecției:

Studierea acestei lecții te va ajuta:

- * Să înțelegi nevoia parteneriatelor strategice cu o varietate de organizații pentru a sluji mai eficient comunității
- * Să descrii barierele formării de rețele cu organizații în vederea ușurării suferinței și pentru a-i întări pe oamenii cu dizabilități
- * Să știi cum să localizezi și să faci schimb de idei cu agenții guvernamentale și private
- * Să împărtășești cu biserica ta importanța implicării în eforturile comunității pentru slujirea persoanelor cu dizabilități
- * Să dezvolți o strategie mai largă pentru o slujire mai bună a persoanelor cu dizabilități.

O frază care poate schimba modul în care slujim comunității persoanelor cu dizabilități este „mai buni împreună”. Parte din tăria pe care a avut-o organizația *Joni și Prietenii* de-a lungul anilor se datorează promovării misiunii noastre prin parteneriate strategice cu biserici, organizații pentru misiune, organizații non-profit, școli, furnizorii de servicii sociale, corporații și organizații civice în vederea clădirii pe pilonii puternici pe care îi furnizează fiecare dintre aceștia în scopul de a schimba viețile familiilor afectate de dizabilități.

În această lecție, scopul nostru este de a oferi informații despre și de a vă iniția cu privire la această zonă vitală a parteneriatelor cu misiuni și organizații pentru persoane cu dizabilități. Veți vedea că există o nevoie uriașă de parteneriate strategice cu o mare varietate de indivizi și grupuri. Parte din timpul pe care-l vom petrece împreună va fi dedicat de asemenea acelor bariere care pot crea probleme în încheierea unor parteneriate cu organizațiile din afară, mai ales cele ce nu împărtășesc aceleași valori de credință cu noi. O parte importantă a discuțiilor se vor concentra asupra modurilor de obținere a informațiilor necesare pentru identificarea și schimbul de idei cu agențiile guvernamentale și private.

Apoi veți vedea importanța sprijinului pe care-l putem oferi de bisericilor pentru a se implica mai mult în eforturile comunității lor de a ajuta familiile afectate de dizabilități. Ideal ar fi ca biserica dumneavoastră să devină „locul” la care oamenii să se gândească prima dată atunci când vine vorba despre biserici care sunt implicate în slujirea comunității persoanelor cu dizabilități. Pentru a realiza acest lucru va fi nevoie de o strategie a parteneriatelor la o scală mai largă, dezvoltată special pentru a facilita accesul la cei din comunitate, care de asemenea slujesc persoanelor afectate de o dizabilitate.

Fiecare parteneriat este diferit, la fel cum fiecare prietenie este diferită; nu există nici măcar două relații exact la fel. Oricum, printr-un scop clar definit și exprimat în cadrul parteneriatelor și printr-o strategie de parteneriate cu grupurile care se potrivesc cel mai bine chemării misiunii dumneavoastră, veți avea potențialul producerii unui impact mult mai mare decât ar fi fost posibil neprocedând altfel.

Strategia

*Când discuta despre schimbarea lumii, Maica Tereza a spus **“Singur nu pot schimba lumea, dar pot arunca o piatră în apă pentru a crea multe unde”**. Această strategie de viață a permis unei singure femei să producă un impact la nivel de națiuni întregi luptând pentru cei săraci. Planul lui Satan este de a modela creștini care-și slujesc lor înșiși și care cred că implicarea la nivelul comunității este o „povară” prea greu de cărat, păstrând astfel Evanghelia închisă între pereții bisericii. Dar Isus a spus: “Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi. Și dacă mergem în comunitatea noastră în numele lui Isus nu putem da greș!”*

I. Înțelegând nevoia parteneriatelor strategice cu o varietate de organizații pentru a sluji mai eficient comunității persoanelor cu dizabilități

O strategie este un plan sau o metodă folosită pentru a îndeplini o anumită sarcină. În slujirea comunității persoanelor cu dizabilități, strategia ar trebui să includă un plan holistic pentru o dezvoltare optimă a abilităților fiecărei persoane, astfel ca oamenii să poată trăi la adevăratul nivel al potențialului oferit lor de Dumnezeu. În acest proces, veți descoperi deseori că o colaborare cu organizații și agenții din diferite domenii poate aduce un beneficiu major. Parteneriatele nu sunt niciodată făcute doar de dragul de a avea un parteneriat cu cineva, ci spre beneficiul acelor persoane cărora le slujim precum și spre beneficiul celor ce slujesc.

Biserica este definită ca poporul lui Dumnezeu. Suntem o comunitate. Dumnezeu ne-a creat în așa fel încât să funcționăm mai ușor împreună decât despărțiți. În cadrul misiunii pentru persoane cu dizabilități, acest lucru se adevărește din cel puțin patru motive importante:

A. Suntem mai Eficienți atunci când Colaborăm

Un copil care frecventează o biserică locală participă la serviciile bisericii, de cele mai multe ori, între una și trei ore pe săptămână. El sau ea petrece semnificativ mai mult timp cu părinții, profesorii și cu alții din afara bisericii în mod regulat. Un copil cu dizabilități s-ar putea să fie implicat chiar mai puțin în cadrul bisericii tale datorită problemelor fizice și a stresului adus familiei, dar va petrece și mai mult timp cu alții, inclusiv cu o paletă largă de asistenți medicali și sociali, și cu diverși furnizori ai educației. Spus pe scurt, misiunea pentru persoane cu dizabilități este mai eficientă când există o colaborarea mai strânsă cu diversele domenii ale vieții unui om.

Pat Verbal ne împărtășește exemplul unui bărbat pe nume Ramero. Când Romero era la școala primară cititul era o provocare pentru el și asta făcea ca școala să fie uneori dificilă. Ca și adult, dorința lui Romeo a fost să ajute copiii care se confruntau cu aceeași problemă. După ce și-a împărtășit visul cu frații din cadrul bisericii, a recrutat câțiva voluntari dintre cei ce slujeau în departamentul copiilor pentru a sluji ca mentori într-o școală locală. După ce au trecut de verificările efectuate în școală, fiecăruia i s-a oferit oportunitatea de a vizita câte un copil, odată pe săptămână. Mentorii se întâlneau în fiecare duminică la biserică, încurajându-se reciproc și rugându-se pentru copii pe care îi slujeau. Nu a trecut mult timp până când s-a aflat în comunitate că biserica lui Romeo se îngrijea atent de copiii cu nevoi speciale. Câteva familii au început să frecventeze biserica, iar o profesoară a școlii a devenit membră a bisericii.

Acesta este doar un exemplu a modului în care legăturile cu alte domenii ale comunității prin parteneriate strategice aduce rezultate mai bune pentru toți cei implicați. Școala a câștigat voluntari dispuși să ajute, biserica a devenit cunoscută pentru misiunea sa dedicată celor cu dificultăți de învățare, iar copiii au beneficiat de o îngrijire mai bună.

B. Parteneriate intenționate

Indiferent dacă alegem sau nu să dezvoltăm parteneriate strategice, există alte organizații care îi influențează pe cei pe care îi slujim și care fac parte din comunitatea persoanelor cu dizabilități. Putem beneficia de pe urma slujirii împreună cu acești indivizi sau grupuri ori de câte ori este posibil sau ne putem baza numai și numai pe eforturile proprii.

Deseori, rezultatul necooperării cu ce alte persoane implicate în viețile celor pe care îi slujim este acela că ne formăm o imagine distorsionată asupra realității. Dacă nu lucrăm cu membrii familiei și cu îngrijitorii, s-ar putea să nu fim conștienți că medicația prietenului nostru a fost schimbată săptămâna trecută sau că au trecut printr-o vizită descurajantă la doctor. În cazul unui copil, el sau ea ar putea împărtăși un lucru pe care noi să nu îl putem cataloga ca fiind recent sau întâmplat cândva în trecut, datorită faptului că nu avem o imagine completă a vieții lor de zi cu zi.

Răspunsul pentru aceste întrebări și pentru altele, pot fi soluționate deseori prin construirea unor relații cu ceilalți. Trebuie să fim atenți în ceea ce privește intimitatea unei familii, dar în același timp trebuie să știm clar că părinții sunt principalul punct de conexiune către copii și adolescenți. Ei sunt de obicei încântați atunci când întrebăm în ce școală, grupuri sau activități sunt implicați membrii familiei lor și le împărtășim o dorință autentică de a înțelege viața lor de zi cu zi. Această interconexiune poate conduce la conversații cu profesorii și cu asistenții sociali sau cu alți reprezentanți, uneori cu rezultate surprinzătoare. De exemplu, o biserică locală a făcut un sondaj părinților copiilor cu nevoi speciale pentru a găsi metode mai eficiente de a sluji familiilor lor. Rezultatele au arătat că aproape jumătate dintre cei care au răspuns întrebărilor și-au transferat copiii recent la o școală relativ nouă, care se ocupa de elevi cu nevoi speciale. Această descoperire a condus la un fructuos parteneriat între biserică și școală, ceea ce a adus beneficii majore părinților și copiilor. Parteneriatele strategice cu familiile și cu alți reprezentanți, pentru slujirea membrilor bisericii noastre, pot avea rezultate neașteptate. Așadar, nu este o surpriză că legăturile intenționate cu alte agenții implicate în ajutarea persoanelor cu dizabilități pot face slujirea noastră în Hristos mai eficientă.

C. Parteneriate practice

În cadrul misiunii pentru persoane cu dizabilități recunoaștem, în mod special, importanța împlinirii nevoilor emoționale, fizice și spirituale ale oamenilor slujiți. Prin parteneriate caracterizate de unitate cu alți furnizori de îngrijire pentru persoane cu dizabilități, suntem capabili să oferim o îngrijire specifică celor pe care îi slujim.

Când Lori Lucre a încercat să depășească obstacolele întâlnirilor din cadrul Programului Educațional Individualizat (PEI), pentru fiica ei de 12 ani cu sindromul Down, sarcina descurajatoare a necesitat implicarea mai multor persoane și a mai multor organizații. Întâi, Institutul Creștin pentru Dizabilități „Joni și Prietenii” a ajutat-o pe Lori prin furnizarea informațiilor necesare pentru a solicita ajutorul școlii locale. Apoi parcursul ei

a inclus multiple întâlniri cu mai mulți oficiali ai școlii pentru dezbaterile acestor informații și pentru căutarea unei soluții viabile.

Într-un final, soluția pe care Lori a căutat-o – aceea de a o cuprinde pe fiica ei în procesul integrării în colectivul clasei – a fost un succes. Deși nu fără dificultăți, dorința lui Lori de a face parteneriate cu o gamă largă de oameni și organizații, a fost esențială în atingerea scopului ei, iar rezultatele obținute vor avea un impact zilnic în educația copilului ei.

CITEȘTE: „*Confruntându-i pe cei de la PEI în beneficiul fiicei mele cu Sindromul Down*”, de Lori Lucore

Confruntându-i pe cei de la PEI (Programul Educativ Individualizat)

în beneficiul fiicei mele cu Sindromul Down

Unul dintre obstacolele cu care părinții copiilor cu nevoi speciale se confruntă sunt întâlnirile obositoare, organizate de școala publică în cadrul Programului Educațional Individual. Dar, datorită înțelegerii pe care am primit-o în urma participării la programul „Dincolo de suferință” organizat de „Joni și Prietenii”, am fost pregătită să depășesc această provocare prin solicitarea unei alternative mai bune de integrare pentru fiica mea Violet, care are sindromul Down.

În mai 2008 am avut o întâlnire cu comitetul Programului Educațional Individual în cadrul școlii fetiței mele de 12 ani. Încă de la prima ei zi de grădiniță am pus accent pe includerea ei totală și am solicitat ajutor, terapie prin comunicare și educație specială. Ca rezultat, Violet a progresat în citit, scris și în comunicarea cu ceilalți colegi ai ei. Fiind prin natura ei, dispusă să ajute, doritoare să se descurce singură și având simțul umorului, ea s-a evidențiat prin aceste calități. Eu am fost mândră pentru că Violet, nu numai că primea în mod constant premii pentru Compasiune și Perseverență, ci era și o sursă permanentă de inspirație pentru colegii ei. Profesoara ei a spus că Violet aștepta cu nerăbdare fiecare lecție și că și-ar dori ca toți elevii ei să manifeste un asemenea respect și o bucurie.

Trecerea de la școala primară la cea gimnazială

Înainte ca Violet să poată trece la școala gimnazială, a trebuit să fac față unei echipe de șase reprezentanți ai școlii, adunați în jurul mesei Programului Educațional Individualizat, inclusiv directorului departamentului de educație specială, directorului școlii și psihologului școlii. Ca rezultat al colaborărilor anterioare, m-au informat că fiica mea nu va frecventa școala gimnazială din cartierul nostru deși ea făcuse deja un tur al școlii, împreună cu

prietenii ei din clasa a V-a. Recomandarea lor a fost ca Violet să frecventeze un program special pentru persoane cu dizabilități, într-o școală dintr-o zonă mai săracă, aflată destul de departe de casa noastră. Clasele acestei școli izolate au fost special gândite pentru elevii cu dizabilități intelectuale. Violet nu urma să fie integrată printre „elevii normali” în următorii trei ani. Am fost șocată dar mi-am înăbușit lacrimile și am încercat să mă resemnez în fața a ceea ce părea o perspectivă sumbră asupra vieții lui Violet, implementată de către autorități.

Potrivit cu etichetările testelor standard susținute de Violet, ea avea capacitatea mentală a unui copil de cinci ani. Dar era evident pentru cei ce o cunoșteau că maturitatea, experiența, compasiunea, stilul vestimentar și convorbirile telefonice ale lui Violet semănau mai mult cu cele ale copiilor de vârsta ei. Totuși am fost de acord să fac un tur al programului pentru dizabilități din școala recomandată.

Turul făcut la școala recomandată

Am ajuns la îndepărtata școală, însoțită de fiul meu mai mare care tocmai se întorsese de la Yale. La o primă privire asupra acestei „clase aparținând programului special” am constatat că era vizibil neîngrijită, veche, murdară și că avea foarte puține din interesantele planșe tipice sălilor de clasă. Era o singură profesoară printre 20 sau mai mulți elevi, deși ni s-a spus că o parte dintre aceștia erau voluntari. Printre elevii cu „dizabilități” se afla un imigrant, a cărui singură dizabilitate era faptul că vorbea doar spaniolă. M-am gândit cât de mult îi va trebui acestuia să învețe engleză printre copii cu deficiențe de vorbire. De fapt, mă întrebam cum v-a reuși oricare dintre acești copii cu dizabilități să progreseze? Profesoara ne-a arătat o matrice ca de jucărie pe care o primea fiecare copil în scopul de a învăța să tasteze (tastatură). Mi-am dat seama că nimeni nu se aștepta, de fapt, ca acești copii să fie capabili vreodată să folosească un calculator. Învățătoarea titulară mi-a arătat activitățile extracuriculare pe care le folosea în folosul întregii clase. Violet care câștigase prime pentru echitație (călărie), care fusese în numeroase reprezentații de dans, concursuri sportive ușoare, care a luat lecții de vioară și pian, a câștigat prime în artă, era acum invitată să coloreze cu alți elevi, aparent o activitate tipică școlii.

Când am întrebat dacă li se permite elevilor să viziteze restul campusului, mi s-a spus că nu. În schimb câțiva elevi „obișnuiți” veneau în această sala de clasă de două ori pe an. În cadrul discuției am întrebat dacă Violet putea să opteze pentru câteva din cursurile obișnuite și am fost informată că de-a lungul timpului au existat doar câțiva elevi, cu potențial ridicat cărora li s-a permis alegerea unor cursuri de artă și muzică. (Acest program nu avea cursuri de artă și muzică.) Am avut impresia că acești elevi erau implicați în activități care doar le consumau timpul și nu le aduceau nici o provocare. Era un mediu stagnant. Mi s-a spus chiar și faptul că acest program nu începe decât la ora 10:00 sau 11:00 deși restul școlii generale începea la 9:00 – de parcă acest grup de copii

nu era îndreptățit să beneficieze de efortul de a fi educați la fel de mult timp ca cei din întreaga școală.

Părăsind această sală de clasă, fiul meu și cu mine am fost demoralizați la gândul că singura opțiune a lui Violet era un mediu atât de sumbru, izolat și lipsit de speranță. Am început să îmi amintesc cât de nerăbdătoare a fost fiica mea să frecventeze luminoasa școală primară de pe dealul cartierului nostru, care promova arta și teatrul, la fel de nerăbdătoare ca și colegii ei. Mi-am amintit de una dintre colegele ei, o fetiță plină de compasiune și inteligență, pe care o întâlneam în cadrul cursurilor. Îmi dădeam tot mai mult seama că premisa sistemului școlar era eronată. După ce am participat la cursul din cadrul „Centrului Internațional pentru persoane cu dizabilități, Joni și Prietenii”, aveam o nouă perspectivă și o nouă concepție. Era evident că a fost voia lui Dumnezeu să ajung acolo.

Bazându-mă pe informații nou însușite, și cu dorința de ai oferi copilului meu cea mai bună educație posibilă, l-am sunat pe directorul Departamentului de Educație Specială Primară. I-am împărtășit faptul că am participat la acest curs și că puteam să îmi dau seama bine că școala recomandată nu era o soluție acceptabilă. I-am explicat că eu nu puteam să înțeleg de ce Violet nu putea frecventa școala din cartierul ei, împreună cu cei de vârsta ei și alături de prietenii ei. Am insistat să fac un tur claselor cu educație specială a școlii generale din zona noastră. Directorul Departamentului de Educație Specială mi-a aprobat un nou tur al școlii din cartier după ce a auzit datele incontestabile cu privire la beneficiile improbabile ale segregării.

O nouă zi, un nou tur

Când am ajuns la școala generală din cartier, am făcut cunoștință cu directoarea. Prima mea impresie a fost că ea era reticentă în a include persoane cu dizabilități în școala ei. Oricum, i-am oferit influentul pliant de la Institutul Creștin pentru Persoane cu Dizabilități: *Joni și Prietenii*, cu care, eram mândră să spun că sunt de acord. Directorul a adăugat că a văzut un articol în ziar despre Institutul Creștin pentru Persoane cu Dizabilități, alături de o poza a lui Joni Eareckson Tada. Am început să discutăm opțiunile lui Violet, iar eu am început să mă ocup de fiecare concepție greșită pe care o aveau, aducând argumente veritabile. Le-am arătat că unele din afirmațiile lor nu erau în acord cu Articolele din Legea pentru Persoane cu Dizabilități, iar oficialii școli nu au avut contraargumente.

Directorul a pregătit o întâlnire pentru mine, cu un părinte model al unui copil cu sindrom Down, care participase la programul special al școlii aflate în cartierul mărginaș al orașului. Această mămică era și ea angajată a sistemului școlar. Ea a repetat o temă pe care am auzit-o des în întâlnirile programului de educație individualizată, și anume că fiicei ei îi era mai bine în acest program pentru că se simțea mai în siguranță într-un mediu izolat.

Prima concepție greșită este aceea că un mediu izolat poate determina un copil să se simtă mai în siguranță, mai încrezător și astfel ar putea deveni mai eficient.

Am subliniat faptul că Violet v-a trăi într-o societate integratoare și că ea va trebui să facă față realităților lumii în vederea succesului ei. Am argumentat cu încredere că izolarea i-ar limita potențialul, am explicat de asemenea că din punct de vedere creștin suntem toți parte a aceluiași trup, cei mai slabi fiind valoroși datorită faptului că puterea lui Dumnezeu este desăvârșită în slăbiciunile noastre. Acest principiu stă la baza Centrului Internațional pentru Dizabilități: „Joni și Prietenii”, care funcționează în acord cu mandatul din Luca 14: „ Du-te degrabă... și adu pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi... ca să mi se umple casa.” Apoi am adăugat faptul că deseori putem să cântărim compasiunea unei societăți luând în considerare modul în care îi tratează pe cei mai slabi. Resimțind încă presiunea de a o încadra pe Violet într-un program instituționalizat, mi-am întărit perspectiva cu scrierile despre „natura indispensabilă a persoanelor cu retard mental” ale profesorului Centrului Internațional pentru Persoanele cu Dizabilități, dr. Jeff McNair, care conduce primul program oficial pentru Persoanele cu Dizabilități, la Universitatea Baptistă din California.

Printre insistențele lor continue pe idea că Violet nu se va acomoda la școala din cartierul nostru, ci mai degrabă în programul separat, special pentru cei cu dizabilități, am întrebat: ”De ce spuneți că Violet este potrivită pentru programul dumneavoastră? Ea are dreptul de a frecventa școala din propriul ei cartier și acea școală trebuie să adopte un program educațional potrivit pentru ea.” Am întrebat de ce, dacă programul acesta se presupune a fi atât de bine adaptat și folositor, de ce nu este el disponibil în școlile normale la o scală mai largă, mai ales din moment ce 12 % din populația actuală suferă de dizabilități. Prevederile legale cer școlilor publice să pună la dispoziția copiilor cu dizabilități o educație ”într-un mediu cât mai puțin restrictiv”, potrivit nevoilor lor individuale. Am menționat maturitatea lui Violet și că ea este cooperantă și ușor adaptabilă, lucruri confirmate și de directorul școlii primare. Am adăugat faptul că îi plăcea să meargă dintr-o clasă în alta îmbrăcată în haine asortate, cu gust. Nu exista scuză adecvată pentru excluderea lui Violet dintr-o școală generală normală.

A doua concepție greșită era aceea că ar trebui să aibă doar prieteni cu dizabilități și că ar relaționa mai bine cu aceștia.

Acestei erori, am răspuns prin a arăta că succesul anterior a lui Violet în școală a fost rezultatul asocierii cu copiii de o seamă cu ea și cu prietenii care o încurajau mereu să se adapteze, să exceleze și să învețe din mediul ei înconjurător, în contrast cu a nu-i lăsa nici o altă opțiune decât să își agraveze dizabilitatea printre cei cu dizabilități. Din raportul scris de profesoara lui Violet din clasa V-a, a cursurilor normale din cadrul școlii, reiese că „Ea este mai deschisă și cu inițiativă de interacționare atunci când se află în clasă... Încrederea de sine a lui Violet a crescut și a devenit un membru iubit al clasei noastre.”

Acest lucru s-a întâmplat atunci când așteptările au fost ridicate și când nu a fost marginalizată.

A treia concepție greșită prezentată a fost aceea că atunci când sunt în grădiniță, copiii prezintă diferențele minore, dar pe măsură ce cresc și se integrează în clasele mai mari, diferențele intelectuale se accentuează și separarea este necesară.

Cunoștințele primite recent m-au ajutat să contraargumentez subliniind faptul că nivelul de maturitate crește și el, ca să acopere aceste diferențe crescânde, ceea ce produce o toleranță benefică în colaborarea reciprocă și oferă oportunitatea unei slujiri pline de compasiune unii pentru alții. Am subliniat cât de atașați au fost profesorii și elevii de Violet, în școala ei primară și cum s-a accelerat acest lucru pe parcurs, dând naștere înțelegerii și încrederii în diversitate – ceva de o necesitate crescândă în societatea noastră globalizată. Cunoașterea naturii pline de dragoste a lui Violet și a luptelor ei i-a învățat pe elevi să-i încurajeze pe cei din jur, în loc să-i privească drept concurența lor permanentă, astfel șlefuiindu-le caracterul pentru a fi membrii activi ai societății. Acești factori ar contribui de asemenea la educația benefică a celor de la școala generală din cartier.

Într-un final mi s-a permis să fac un tur noului campus, și spre bucuria noastră, clasele pentru educație specială aveau în medie între 5 și 10 elevi, erau dotate cu computere și planșe colorate, erau corespunzător luminate și spațioase. Era clar pentru mine că școlii nu îi lipseau resursele, ci doar motivația de a-i include pe cei cu dizabilități. Toate datele de necontestat pe care le-am cules de la Institutul Creștin pentru Persoane cu Dizabilități au reușit într-un final să reducă la tăcere insistențele oficialilor, potrivit cărora fiica mea trebuia înscrisă în școala specială, din cartierul îndepărtat de casa noastră. O întrevvedere a fost apoi programată pentru completarea programului individualizat de educație a lui Violet.

Ceva neașteptat

La a treia întâlnire din cadrul Programului Educațional Individualizat, mi s-a cerut să fac o vizită departamentului județean de învățământ (inspectorat), și nu unei școli. Curând a devenit clar că fusesem îndrumați astfel ca rezultat al unei noi tentative de a ne convinge să acceptăm școlarizarea de trei ani în clasa specială, pentru persoane cu dizabilități. Fiul meu mai mare și cu mine am fost conduși la biroul directorului Inspectoratului Județean, care ne-a oferit un loc în fața biroului său impozant și a închis ușa. El a început să ne explice faptul că nevoile lui Violet ar fi mai bine satisfăcute în clasa specială pentru persoane cu dizabilități. El a susținut în mod constant că el nu înțelege ce nemulțumiri avem în legătură cu natura neîngrijită a instituției și a negat în mod categoric faptul că elevii nu erau integrați în restul campusului, ceea ce era o contradicție directă cu ceea ce ne spusese directorul acelei instituții.

O a patra concepție greșită a devenit clară în timpul acestei întâlniri: Acei cu dizabilități mentale nu sunt capabili să asimileze sau să-și însușească materia structurată pe nivele.

Am spus din nou ceea ce învățasem la CID; că nu avea importanță faptul că Violet asimila informațiile într-un mod diferit de ceilalți copii; simplul fapt că ea v-a fi expusă vieții reale implică faptul că ea v-a asimila în mod unic o parte din realitate și că ea era o parte distinctă a realității. Am explicat faptul că Violet avea talente speciale de oferit (la fel cum fiecare individ le are, indiferent de capacitatea performativă) pe lângă un caracter valoros și o perspectivă ce ar putea fi benefică altor elevi ea dispunea și de abilități valoroase – printre care se numără dragostea, bucuria și considerația. Directorul Inspectoratului a subliniat că nu exista un program disponibil la școala din cartierul nostru pentru că nu a fost necesar, ca și cum noi am face o cerere nejustificată și nerușinată. Am concluzionat că așa stăteau lucrurile datorită faptului că elevii cu dizabilități erau conduși (cu aceiași insistență) spre același program instituționalizat.

Directorul Inspectoratului m-a întrebat dacă doresc o copie a drepturilor noastre legale, dar am răspuns că eram conștientă de legislația cu privire la persoanele cu dizabilități, pe care o studiasem la CID. Am fost capabilă să mărturisesc despre credința mea în promisiunea biblică conform căreia cei blânzi vor moșteni pământul, și i-am dat și lui un pliant și un DVD informativ de la CID. Am observat imediat o schimbare a directorului inspectoratului, care a realizat că am susținerea legitimă a unei organizații puternice. Am început să simt că suntem în măsură să îndepărtăm barierele unui sistem școlar împietrit, și am adus în discuție concepția greșită, care circula și care oprima familiile copiilor cu dizabilități.

Deși oficialii au insistat ca Violet să fie înscrisă în programul instituționalizat, acest lucru nu era legal și într-un final au realizat că nu eram dispuși să cedăm statu quo-ului care fusese impus multor altora. Directorul inspectoratului a văzut că nu avea altă opțiune decât să scrie o completare/adendum la documentul Programului Educațional Individualizat al școlii din cartierul nostru, care prevedea „O educație zilnică specializată, cursuri separate și sprijin special.” Eram conștientă că Dumnezeu ne folosește pentru a deschide drumul și pentru alte persoane care se confruntau cu aceleași probleme. Prezența lui Violet la școala gimnazială era oportunitatea perfectă de a atinge și sensibiliza inima multora.

Fiul meu a remarcat că directorul Inspectorului, care fusese atât de insistent în impunerea unui program segregat și puternic împotriva dreptului lui Violet de a fi integrată în școala din cartierul propriu, avea și el însuși o dizabilitate. În timp ce mă rugam ca soția lui să fie atinsă de evenimentele petrecute, mi-am amintit că toți suntem creați în imaginea lui Dumnezeu, dar decăzuți din perfecțiune. Toți avem dizabilități pe care Dumnezeu le îngăduie pentru a-Și revela gloria. În Genesa 32:22-32 vedem că lupta cu Dumnezeu, așa cum a fost cea a lui Iacov, rezultând într-o coapsă rănită, are ca rezultat binecuvântarea și oportunitatea de a vedea fața lui Dumnezeu. Exod 4:11 ne

întreabă „...cine face pe om ... cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?” Psalmistul scrie în Psalmul 139 că trupul nostru „... nu era ascuns” de El, ci că am fost făcuți „într-un loc tainic, ... în chip ciudat”. O temă constantă a Bibliei este aceea că cei blânzi și slabi sunt binecuvântați, iar cei puternici sunt înfrânți, în timp ce înțelepții lumii sunt numiți proști. Însuși Isus i-a ajutat deseori pe cei cu dizabilități, declarând în Ioan 9:3 „ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” Dizabilitatea noastră pune în evidență abilitatea lui Dumnezeu, la fel cum reiese din 2 Corinteni 12:9 "puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Sunt atât de recunoscătoare celor de la CID pentru că mi-au clarificat unele lucruri și au înmulțit astfel binecuvântările aduse persoanelor cu dizabilități prin Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvânt însoțit de puterea lui Dumnezeu.

Timpul zboară

Timpul de trei ani pe care Violet l-a petrecut la școala generală se apropia de sfârșit. În mod surprinzător notele ei au fost bune, iar alături de curriculumul, modificat conform nevoilor ei speciale, era scris: „Are o atitudine pozitivă/Influența ei se simte în clasă” și „Depune foarte mult efort în munca ei. Este plină de bucurie!” Profesorul care se ocupa de ea și acasă ne-a invitat să facem un tur liceului l-a care s-a înscris Violet, tur care a inclus și câteva întrevederi cu diverși profesori și cu directorul Departamentului de Educație Specială. Am fost impresionată de sala de clasă pentru elevi cu dizabilități – o cameră spațioasă deschisă, studiu individualizat cu asistare unu-la-unu, cu elevi de liceu care au ales pentru un semestru să asiste câte un elev, programe ample computerizate și profesori interesați care prezentau opțiuni atractive. I-am mulțumit adânc profesorului fiicei mele pentru că a aranjat întrevederile și pentru turul personal pe care mi l-a oferit. El a răspuns: „Am făcut asta pentru că vreau să mă asigur că Violet are parte de ce e mai bun! – îmi pasă cu adevărat de ea și de bunăstarea ei!” Învățase să o privească ca persoană și nu doar ca om cu dizabilități.

Câteva săptămâni mai târziu la ultima întâlnire a Programului Educațional Individualizat am fost surprinsă de prezența tuturor celor ce au participat la educarea lui Violet, chiar și a celor pentru care prezența nu era obligatorie. Profesorul de la laboratorul de științe a venit în mod specific pentru a mulțumi pentru contribuția lui Violet din cadrul orelor normale de științe. El a descris cu entuziasm participarea ei completă, adăugând că el și ceilalți elevi o iubesc. Profesoara de engleză a anunțat că, Violet a participat la toate activitățile de la clasă cu minore adaptări, adăugând că s-ar bucura foarte tare dacă toți elevii ar avea o atitudine atât de pozitivă față de școală și disponibilitatea ei permanentă de a-și oferi ajutorul. Profesorul de educație fizică a fost de asemenea prezent pentru a spune că perseverența lui Violet i-a permis să țină pasul cu elevii obișnuiți și că era acum nerăbdător să o viziteze și să o încurajeze la orele de sport din cadrul liceului. Această echipă de profesori – dintr-o școală care o respinsese inițial – aprecia acum abilitățile ei speciale. Acest proces de acomodare a creat un entuziasm care urma să dureze pentru ani și ani.

Cel mai surprinzător a fost faptul că inspectorul de la Departamentul de Învățământ Special al Inspectoratului a fost prezent la întâlnirea aceasta. Și el zâmbea și nu mai schiopăta din cauza dizabilității sale.

După ce a ascultat tot ce s-a discutat la întâlnirea noastră din cadrul programului educațional individualizat, a acordat o atenție majoră discursului voluntarilor despre ceilalți profesori. Brusc, s-a întors spre mine și m-a întrebat cu mândrie și emfază: „Ei cum ți s-a părut programul pe care l-ai analizat în cadrul liceului?” Abia atunci am realizat impactul avut la întâlnirea anterioară de la inspectorat. Toate acele argumente în favoarea integrării și a șanselor egale oferite, învățate la CID, nu au fost zadarnice. Programele îmbunătățite de la liceu erau, cel puțin în parte, direct inspirate din confruntarea noastră cu inspectorul, care avusese loc cu trei ani în urmă. Această întâlnire a fost o sărbătoare în cinstea înțelegerii și a sinergiei create de un grup divers care a lucrat împreună! Drumul fusese deschis pentru ca și alții să beneficieze de un program școlar excelent cu o integrare individualizată.

***

„Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile...” (1 Tesaloniceni 5:17). Faceți-vă timp să vă rugați pentru părinții, profesorii, administratorii și consilierii care se străduiesc să ofere o educație optimă pentru fiecare copil cu nevoi speciale. Gândește-te cum i-ai putea încuraja cu o vorbă sau o faptă bună.

D. Misiunea pentru persoane cu dizabilități este mai relațională atunci când sunt implicate parteneriatele.

Misiunea centrată pe Hristos este construită pe relații. Misiunea pentru persoanele cu dizabilități nu face excepție. Pentru ca slujirea noastră să fie mai eficientă, trebuie să devină în cele din urmă una relațională. Parteneriatele sunt o modalitate excelentă pentru atingerea acestui obiectiv.

Cum? În primul rând, parteneriatul în sine este un efort relațional. Presupune întâlnirea unor persoane noi, dezvoltarea unor legături cu organizații diverse și distincte nouă și curajul de a răspunde provocării de a relaționa cu oameni cu interese și perspective variate.

În al doilea rând, dezvoltarea de parteneriate implică participarea noastră în alte domenii ale vieții celor pe care îi slujim. Este un lucru să întrebi „Cum ți-a mers la școală în această săptămână?” și este ceva cu total diferit să întrebi „Cum a fost întâlnirea ta de marți cu doamna Ralston?” sau să spui „A fost minunat să luăm prânzul împreună joi!”.

În al treilea rând, parteneriatele din domeniul misiunii pentru persoane cu dizabilități dezvoltă relațiile dintre voluntarii care slujesc în cadrul acestei misiuni. Acest lucru este deseori neglijat, dar este important pentru a obține un impact puternic în slujire, pe

termen lung. Ca voluntari și îngrijitori cu roluri unice, scopul nostru este de a ajuta familiile afectate de dizabilități. Este esențial pe termen lung să dezvoltăm prietenii cu parteneri care ne pot ajuta în slujire, atunci când prietenii noștri nu pot. Analizați cum s-a bazat apostolul Pavel pe o varietate de parteneriate pentru a comunica Evanghelia și pentru a-și îndeplini misiunea.

„În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie, pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.”

(Filipeni 1:4-6)

II. Înțelegerea obstacolelor din calea parteneriatelor cu organizațiile.

Parteneriatele sunt importante, asta nu înseamnă că este ușor de întreținut. Există multe bariere în încercarea noastră de colaborare cu organizațiile care slujesc persoanele cu dizabilități. Cunoașterea acestor potențiale bariere este esențială pentru evitarea problemelor inerente care apar în procesul construirii parteneriatelor. Pastorul William Gaventa descrie două categorii specifice, importante pentru toți cei care lucrează în cadrul misiunii pentru persoane cu dizabilități. Prima se referă la persoanele cu dizabilități și familiile lor. Cea de-a doua se referă la oamenii din afară, la organizațiile pe care trebuie să le luăm în considerare ca posibile parteneri.

A. Obstacole în calea colaborării

Gaventa împărtășește o poveste profundă care ilustrează complexitatea acestei bariere. La o mică conferință recentă în Lancaster, Pennsylvania, principalii oratori au fost indivizi cu dizabilități și membrii familiilor acestora. Două mămici ai unor copii cu dizabilități, unul cu autism și unul cu dizabilități psihiatrice, au transmis călătoria lor pe calea credinței, inclusiv faptul că li s-a cerut de mai multe ori să părăsească biserica din care făceau parte – de șapte ori primei mămici și de treisprezece ori celei de-a doua – prima femeie a împărtăși perseverența cu care a continuat să caute o biserică primitoare. În cea de-a doua poveste fiul adult, cu afecțiuni mentale, s-a implicat într-o nouă biserică și și-a chemat părinții acolo. Întrebarea inerentă aici este „Cine a demonstrat că are mai multă credință?”

Cei care fac parte din comunitatea persoanelor cu dizabilități au fost deseori răniți în trecut în relația lor cu biserica și alte organizații. Ca rezultat, poate să existe o tendință naturală de opoziție față de munca alături de alții. Mai mult, așa cum Gaventa ne împărtășește, cei care au fost răniți în cadrul bisericilor s-ar putea să își caute confortul comunității în cadrul altui grup. Grupurile de susținere sau organizațiile serviciului social pot deveni principala lor sursă de conexiune socială.

Trebuie să căutăm cu perseverență să depășim rezistența din partea lor, prin dragoste necondiționată și prin dorința de a-i găsi acolo unde sunt, inclusiv în afara grupurilor de susținere. În timp, încrederea poate fi recuperată și această barieră poate fi deseori depășită.

B. Obstacole în colaborarea cu serviciile sociale și umanitare

Deseori barierele apar din cauza prejudecăților noastre creștine asupra organizațiilor și serviciilor sociale și umanitare. „Noi” suntem Biserică, suntem cei care duc mesajul corect iar ceilalți greșesc. Biserica este Mireasa lui Hristos, și o parte esențială a creșterii noastre spirituale, însă atitudinea greșită este construită pe o concepție eronată – că acei ce fac parte din organizații non-creștine nu doresc să intre în parteneriate cu organizații creștine pentru beneficiul ambelor părți.

În primul rând mulți dintre cei care lucrează în astfel de organizații sunt creștini, care slujesc datorită unei chemări personale. Organizațiile pentru care lucrează pot fi instituții ale statului, organizații non-creștine, non-profit, sau organizații cu caracter privat, dar dorința lor este aceea de a arăta dragostea lui Hristos în domeniul lor de activitate. Putem intra în parteneriat cu acești prieteni prin respect reciproc, prin înțelegerea barierelor de exprimare a credinței la locul lor de muncă și prin a ne ruga pentru eforturile fiecăruia.

În al doilea rând, mulți alții dintre cei care lucrează în astfel de organizații au avut experiențe plăcute legate de Biserică și de organizații creștine, dorind să ajute persoane din domeniul activității lor. În timp ce ei ar putea sau nu să își trăiască credința, sunt totuși încurajatori față de bisericile care își asumă un rol activ în ajutorarea comunității persoanelor cu dizabilități. Acești aliați pot fi printre cei cu care colaborăm și cărora le putem împărtăși credința atunci când se ivesc oportunități.

În al treilea rând, uneori ceilalți specialiști în activitatea dedicată celor cu dizabilități s-ar putea să nu înțeleagă eforturile creștinilor de a sluji în misiunea dedicată persoanelor cu dizabilități. E posibil ca aceștia să fi avut o experiență negativă legată de cei credincioși sau poate că niciodată nu au văzut un exemplu bun în viața credincioșilor pe care îi cunosc. Ca atare, avem oportunitatea nu numai să creăm un parteneriat pentru a-i sluji pe cei cu dizabilități, ci să fim totodată „sare și lumină”, trăindu-ne credința într-un mod care să îi îndrume pe alții către Tatăl nostru ceresc.

CITEȘTE: „Alcătuind o Rețea împreună cu Departamentele de Misiune și Organizațiile dedicate persoanelor cu dizabilități: Puterea și Valoarea Căutării, Consultării și a Colaborării”, articol scris de pastorul William Gaventa

Alcătuind o Rețea împreună cu Departamentele de Misiune și Organizațiile dedicate persoanelor cu dizabilități:

Puterea și Valoarea Căutării, Consultării și a Colaborării

Crearea unei Rețele. Misiunea Bisericii, pe plan local și internațional:

În lumea întreagă oamenii cu dizabilități, familiile lor și cei ce îi susțin se confruntă cu toții cu medii mai largi, în care cei cu dizabilități alcătuiesc deseori unul din grupurile cele mai marginalizate. Valorile și scopurile comune mișcărilor ce au loc în lumea întreagă pentru persoanele cu dizabilități, ca de exemplu independența, productivitatea, incluziunea, drepturi egale, demnitatea și autodeterminarea au fost codificate în documente naționale și globale, precum Legea Americanilor cu Dizabilități și Declarația privind Drepturile Persoanelor cu Handicap a ONU. În multe țări oamenii cu dizabilități tânjesc după acel fel de recunoaștere publică și legală.

Astfel, persoanele cu dizabilități, familiile lor, susținători acestora și cei ce le apără drepturile împărtășesc deseori frustrări comune legate de barierele sociale, legale și economice care întrec limitele etnie, naționalității și provinciei. Acest lucru nu înseamnă că toate luptele sunt identice. Ca să folosim un exemplu asemănător, mulți dintre noi, cei care suntem implicați în slujirea persoanelor cu dizabilități, vor recunoaște acel moment în care unul dintre noi sau dintre ceilalți va spune „Știi toți suntem la fel. Fiecare avem o dizabilitate.” Acest lucru poate fi adevărat la un anumit nivel, dar dorința de a găsi puncte comune poate să fie uneori prematur exprimată. Este în primul rând un limbaj neîngrijit, datorită faptului că de obicei este folosit de persoane pe care nimeni nu le-ar considera ca având realmente o dizabilitate. Legătura mai adâncă este vulnerabilitatea și limitele fiecăruia. În al doilea rând, s-ar putea să am o dizabilitate ascunsă, dar lupta din viața mea nu este aceeași cu cea a unui om care se confruntă cu dizabilități multiple și care are nevoie de ajutorul altcuiva pentru a se îmbrăca, pentru a mânca, pentru a se deplasa, pentru a se exprima sau pentru a ajunge sau a intra în biserică.

Mai exact, legătura dintre oamenii cu sau fără dizabilități vizibile poate fi prin împărtășirea unor sentimente de izolare, sau respingere și prin dorința de acceptare și apartenență. Contextul contează. Progresul poate fi măsurat în multe feluri distincte. Împărtășim povești comune ca oameni, dar în același timp fiecare persoană este unică. Unele lupte și nevoi pur și simplu pălesc în comparație cu altele. Misiunea noastră este să gândim global și să acționăm în consecință în cadrul misiunilor, dar să acționăm și local, sau chiar provincial pentru a sluji cu și împreună cu persoanele cu dizabilități în societatea din care facem parte. Împreună putem rezolva nevoile clare ce se ivesc, dar și pe cele ce nu se observă cu ușurință.

Provocările Misiunii pentru Persoane cu Dizabilități:

Privește în Biserica Creștină, la alte religii, la diversitatea de forme și diferențe dintre ele. În lumea largă a „comunității persoanelor cu dizabilități” și la sistemul de sprijin și servicii private și publice (uneori numite seculare) din lume, bisericile și comunitățile creștine au roluri unice și puternice care, la fel ca alte organizații umanitare, pot fi folosite cu scopuri nobile sau nu. În lucrarea de față vom explora trei „lumi” în care misiunea creștină, în folosul celor cu dizabilități, din cadrul Bisericii activează: (1) lumea largă a bisericilor și a altor religii; (2) varietatea imensă de rețele de sprijin și organizații de susținere ale statului; (3) masa deseori derutantă a serviciilor și organizațiilor private. Biserica poate juca rolul de pivot în deslușirea acestui labirint și în aducerea acestor lumi împreună pentru ca împreună să putem construi societăți în care oamenii cu dizabilități și familie lor să poată participa ca adevărați cetățeni și ca parte integrantă a Trupului lui Hristos.

Așadar, mai întâi, vom explora câteva provocări a fiecărei lumi, care ar putea împiedica parteneriatele și colaborarea.

Bariere în calea colaborării în comunitățile creștine.

Orice om implicat într-o misiune pentru persoanele cu dizabilități știe că bisericile și celelalte organizații religioase pot reflecta atitudinile sociale ale comunității sau ale societății în care trăiesc. Stigmatul, frica, prejudecățile, discriminarea și atitudinile ironice nu se opresc la ușa bisericii. Biserica s-ar putea să nu fie percepută ca un „sanctuar”.

Comunitățile religioase pot înrăutății aceste atitudini făcând uz de numele lui Dumnezeu pentru a le justifica, așa cum se întâmplă prin întrebările frecvente de genul „De ce?” sau „Cine este responsabil?”. Două scenarii ilustrează aceste întrebări, fie într-o manieră explicită, fie într-una implicită. Primul scenariu se desfășoară atunci când oamenilor cu dizabilități și/sau familiile lor, li se adresează aceeași întrebare care i-a fost adresată de către ucenici lui Isus în Ioan, capitolul 9: „...cine a păcătuțit, omul acesta sau părinții lui?” „Ce ai făcut pentru ca Dumnezeu să îți trimită o asemenea dizabilitate?” Al doilea scenariu reflectă incapacitatea noastră de a ajuta sau repara lucrurile: „Dacă tu sau noi ne-am ruga destul de insistent, sau dacă tu ai avea o credință suficient de puternică, ai fi vindecat!” Ambele întrebări nu sunt de obicei puse oamenilor cu alte boli fizice, cum ar fi de exemplu cancerul. Ambele întrebări duc la sentimentul că ești judecat, respins, agresat emoțional mai degrabă decât la sentimentul că ești primit cu drag și inclus. Variate forme ale acestor povești se întâmplă în cadrul fiecărei denominațiuni cu orientare creștină.

Suștinătorii misiunilor inclusiviste se confruntă deseori cu presupunerea „dar noi nu avem aici așa ceva.” Acest lucru poate fi adevărat, dar atunci se ridică întrebarea: „de ce nu?”. Din punct de vedere statistic, este improbabil ca într-o biserică cu 100 de membri să nu existe o persoană cu dizabilități sau una care are un membru al familiei cu dizabilități. Situația devine un cerc vicios, persoanele și familiile nu s-au simțit bine primiți, cu atât mai puțin invitați sau căutați, așadar ei nu mai vin. Deși aparent ei sunt incluși, totuși ei se simt excluși. Deseori ei

ajung să întărească rândurile celor care se identifică ca fiind fără vreo denotație în sondajele religioase efectuate.

Problema pentru mulți clerici și biserici se rezumă la inabilitatea sau incapacitatea lor de a se ocupa de persoanele cu dizabilități, incapacitate datorată lipsei unei pregătiri, a resurselor potrivite și a fondurilor necesare. (Observați ironia, un sentiment de dizabilitate în legătură cu abilitatea de a se ocupa de dizabilități). Ginny Thornburgh și Joni Eareckson Tada sunt lideri care au observat că accesibilitatea și includerea nu încep odată cu planurile arhitecturale efectuate sau cu fondurile economice obținute, ci odată schimbarea inimii și a atitudinii oamenilor. Un pastor presbiterian din Pennsylvania, care a fost nevoit să utilizeze un scaun cu roțile pentru o perioadă, face o paralelă între „familii”. Familiile care se confruntă cu dizabilități au rareori pregătirea necesară să facă față acestui lucru, înaintea descoperirii dezabilității. Ei sunt nevoiți să reacționeze și să învețe pe parcurs. Orice biserică care se descrie sau se laudă că este o familie trebuie să facă la fel.

Bariere în colaborare cu persoanele cu dizabilități și cu familiile acestora

Experiența dizabilității, avută din naștere sau care a intervenit pe parcurs în viața unui om, ridică profunde întrebări despre credință, speranță și dragoste. Dacă nu ați auzit asta direct din partea lor, rugați orice grup de oameni sau familii după ce le-ați câștigat încrederea „să vă împărtășească viața lor de credință”. Răspunsul este de obicei unul sau mai multe din următoarele trei variante: 1) Pastorul și biserica noastră au fost incredibili; 2) Dumnezeu chiar ne-a ajutat să trecem prin asta și continuă să o facă, dar oamenii lui Dumnezeu nu s-au implicat niciodată; 3) Am apelat la pastorul și biserica noastră, dar întrebările și atitudinile lor ne-au îndepărtat, sau mai rău, ni s-a cerut să plecăm.

La o mică conferință recentă în Lancaster, Pennsylvania, principalii oratori au fost indivizi cu dizabilități și membrii familiilor acestora. Două mămici ai unor copii cu dizabilități, unul cu autism și unul cu dizabilități psihice, au transmis călătoria lor pe calea credinței, inclusiv faptul că li s-a cerut de mai multe ori să părăsească biserica din care făceau parte – de șapte ori primei mămici și de treisprezece ori celei de-a doua – prima femeie a împărtăși perseverența cu care a continuat să caute o biserică primitoare. În cea de-a doua poveste fiul adult, cu afecțiuni mentale, s-a implicat într-o nouă biserică și și-a chemat părinții acolo. Întrebarea inerentă aici este „Cine a demonstrat că are mai multă credință?”

Grupurile de susținere, organizațiile de părinți și organizațiile serviciilor de ajutor social, pot astfel să devină singurele locuri în care indivizii și familiile cred că ar putea găsi adevăratul ajutor. Pentru a parafraza un psalm îndrăgit „îmi ridic ochii spre munți, de unde-mi va veni ajutorul? V-a veni de la organizația „De la părinte la părinte”, „Oamenii pe primul loc”, de la stat, etc.” Întrebarea esențială este: „De cine și alături de cine simt persoanele cu dizabilități că aparțin?” Aceste grupuri de sprijin și rețele de susținere devin (în esența lor) comunitatea în care vocile lor sunt ascultate, nevoile lor sunt împlinite și în care darurile lor sunt puse în valoare. Cu alte cuvinte, aceste rețele devin de fapt biserica lor.

Bariere din domeniul serviciilor sociale și umanitare

Mult prea adesea, credincioșii iau drept adevăr biblic gândirea stereotipă conform căreia organizațiile serviciilor sociale, școlile, grupurile de susținere sunt instituții „seculare”, cu o gândire ce îl exclude pe Dumnezeu, sau chiar ostilă față de credință. În adevăr sunt seculare, în sensul că ele sunt finanțate din fonduri publice, fie provenind din taxe sau prin donații, cu misiunea de a sluji tuturor, credincioși sau nu. Ei realizează că nu au dreptul să-și facă adepți. Dar asta nu înseamnă că religia și credința nu joacă un rol în munca pe care aceștia o desfășoară.

În primul rând, nu se știe câți dintre cei care profesază în acest domeniu sau din liderii care activează în aceste organizații, fac ceea ce fac din credință sau dintr-o chemare proprie. Tinerii își găsesc deseori această chemare și o trăiesc activând în cadrul acestor organizații, însă activitatea lor nu este și nu poate să fie explicit religioasă. Există un mare vid atunci când vine vorba despre oportunitățile pe care acești oameni le au de a împărtăși altora faptul că doar credința lor personală este cea care le inspiră și susține munca și vice-versa. În propria mea activități din cadrul unor rețele de organizații de acest fel, am întâlnit deseori o reală apreciere pentru acești oameni care, prin profesia lor au făcut explicit ceea ce credința, spiritualitatea, religia reprezintă în mod implicit. De exemplu respectul pe care și l-au câștigat Jean Vanier, Henri Nouwen, și comunitățile L'Arch trece mult dincolo de lumea Bisericii Catolice și chiar dincolo de lumea religioasă.

În al doilea rând, dorința de a face o profesie din munca în cadrul serviciilor umanitare poate fi rezultatul unei educații primite în cadrul unei comunități creștine. Mulți adulți tineri trec printr-o perioadă de îndoială; căutând și întrebându-se de ce nu sunt bine primiți de comunitatea în care și-a format credința în copilărie, ci mai degrabă sunt etichetați ca fiind fii risipitori sau fiice risipitoare. Rezultatul întrebărilor este decizia conștientă sau nu: „Dacă doresc să-i slujesc pe alții, va trebui să găsesc o altă cale, distinctă de biserică.” Astfel se îndreaptă către domenii profesionale, acolo unde limbajul folosit pentru slujirea altora este atât de diferit față de cel din cadrul misiunilor creștine, în mod special atunci când percepția, adevărul, sau practica este bazată pe fundamentele cercetării și ale teoriilor științifice. Prin pregătirea lor și în îndeplinirea rolurilor lor profesionale în societate, ei pot întâlni pe alți lucrători sociali sau persoane cu dizabilități sau familii ale acestora, care au trecut printr-un proces asemănător cu privire la biserică, și astfel ei își pot întări sentimentele de reticență față de credință.

În al treilea rând, acești profesioniști se izolează în organizații ale serviciilor umanitare, acolo unde zidurile între biserică și stat sunt fie înțelese greșit, fie întărite de tradiția orală sau de obiceiul de a-i feri pe cei cu dizabilități de ceea ce se poate dovedi a fi o experiență ce lasă răni adânci prin participarea lor la programele comunităților bisericesti. Dacă, de exemplu un angajat al serviciilor sociale aude aceste „povești despre biserică”, s-ar putea ca el/ea să nu cunoască cadrul în discuție, să nu aibă educația necesară sau politețea de a le trata cum se cuvine. În astfel de situații devine convenabil și comod să afirme: „Noi suntem instituție de

stat și nu putem să ne ocupăm de asta.” Această situație este similară cu cea în care un cleric spune: „Eu nu am pregătire în problemele legate de dizabilități, așa că biserica noastră nu poate să se implice în acest domeniu.”

Chemarea la Colaborare:

Persoanele cu dizabilități și familiile lor au nevoie să beneficieze de acces în toate cele trei lumi: comunități de credință, centre ale serviciului social umanitar și în organizații de sprijin sau susținere private. Deseori tânjesc după îmbinarea acestor forme variate de ajutor. Biserica, pastorul și congregația, mai ales atunci când conlucrează cu ceilalți, pot face ca această dorință a lor să devină realitate.

Colaborarea nu înseamnă că aceste lumi devin una și aceeași. Mai degrabă ele se completează având ca centru de interes binele celor cu dizabilități și a familiilor acestora. Să trecem în revistă câteva atitudini care pot favoriza colaborarea și construirea de parteneriate:

- Serviciile seculare (de stat) și publice au de multe ori resurse și competențe care pot ajuta în moduri variate în care congregația bisericii nu ar putea să o facă. Bune tactici publice, legi, finanțare, și știința eficientă, toate au un rol crucial de jucat. De exemplu, drepturilor acestor oameni sunt prevăzute în legislația acestei societăți care protejează demnitatea umană și le asigură accesul pe care sunt îndreptățiți să îl aibă în diferite instituții sau locuri (ex: în școală, în domeniul afacerilor, în cartier, la locul de joacă, etc). Cu toate acestea, legislația nu garantează un sentiment de comunitate și apartenență, sau că noi relații sau prietenii se vor lega. Dar este clar faptul că în cadrul organizat de ei vor exista mai multe oportunități pentru toate acestea decât în locațiile segregate.
- Congregațiile au o putere unică de a alimenta dezvoltarea, sentimentul de identitate, apartenență, și scop. În afară de familie, cel mai frecvent răspuns la întrebarea, "Cui crezi că aparții?" Este de cele mai multe ori o "biserică", "sinagogă" sau "templu". Congregațiile pot fi ceea ce însemnele lor indică că ar fi— locuri în care oamenii sunt bineveniți, cunoscuți și iubiți așa cum sunt ei, locuri în care găsești ajutor de tot felul, și locuri în care primești o invitație de a sluji lui Dumnezeu și semenilor dintr-o recunoaștere sinceră a puterii, a darurilor și a chemării primite pe parcurs. Oamenii doresc aceleași lucruri: un loc căruia să-i aparțină și unde nevoia de a primi și de a da să fie împlinită. De aceea, roluri de tip voluntariat, slujirile, și celelalte roluri din biserică pot face o diferență atât de mare pentru persoanele cu dizabilități și pentru familiile lor. Nici unul dintre noi nu vrea să fie doar cel care primește tot timpul.
- Valorile de bază ale organizațiilor și serviciile de sprijin sunt independența, productivitatea, includerea și auto-determinarea. În fond acestea sunt valorile publice și civice, care încearcă să răspundă întrebărilor spirituale ale identității umane fundamentale legate de scop, apartenență și alegere. "Cine sunt eu?" "Care

este scopul existenței mele?" "Cui aparțin?" "În ce măsură am puterea de a face propriile mele alegeri?" Răspunsurile din lumea credincioasă pot fi diferite – ca de exemplu faptul că noi suntem mai degrabă dependenți de Dumnezeu și de alții decât "independenți și încrezători în sine" - dar întrebările noastre și valorile sunt adesea foarte asemănătoare.

- Astfel liderii credincioși trebuie să înțeleagă valorile și misiunea oricărei organizații publice în același mod în care profesioniștii din aceste organizații trebuie să înțeleagă căile prin care aceste valori fundamentale pot fi abordate de către comunitățile religioase. De exemplu, persoanele cu dizabilități au nevoie de mai mult decât sintagma "o persoană cu dizabilități" pentru a răspunde la întrebarea „Cine sunt eu?” Oamenii „normali” nu dau, de obicei, un răspuns care ar putea fi dezaprobat public . Folosim în schimb date despre credința noastră, despre locul de muncă, sau ne etalăm interesele (de exemplu Baptist din Atlanta, care lucrează la FedEx și este fan Braves). Provocarea cheie este să ascultăm cu atenție pentru a observa modul în care se reflectă valorile de bază ale oamenilor în diferite contexte și să încercăm să găsim un limbaj comun. Instrumentele recente din lumea serviciilor umanitare, pot fi de asemenea utilizate în unele comunități religioase, cum ar fi planificarea centrată pe persoană în cazul persoanelor cu handicap și a familiilor lor; în cadrul cercurilor de sprijin se poate realiza acest lucru. Prietenii, familia, membrii bisericii unei persoane, și furnizorii serviciilor sociale pot să se adune împreună pentru a asculta și pentru a sprijini nevoile și visele lor, pentru a afla ceea ce este important pentru ei, precum și ceea ce este benefic pentru aceștia.
- Când bisericile își întruchipează propriile valori cu privire la ospitalitate, identitate, scop și apartenență, devin o mărturie puternică pentru celelalte lumi, pentru lumea organizațiilor de sprijin sau pentru lumea serviciilor sociale. Când congregațiile lucrează după aceste valori împreună cu grupurile de sprijin și cu organizațiile sociale, este chiar mai bine. Poveștile de includere și de apartenență pot pătrunde în aceste lumi, la fel cum au pătruns poveștile despre dezinteres sau alienare față de biserică.
- Cu aceleași probleme se confruntă, de asemenea, furnizorii de servicii umanitare. O organizație poate avea o declarație de misiune care proclamă valori cum ar fi nevoia individului de a aparține unei comunități sau drepturile omului, chiar dreptul la libertatea religioasă, dar de multe ori ei nu știu cum să transforme această teorie în realitate – de exemplu, atunci când ei includ în planurile lor de dezvoltare individuală sau de activitate participarea la serviciile bisericești. Biserica în acest caz trebuie să știe suficiente lucruri despre "sistemul serviciilor sociale" pentru a lucra cu ei pe aspectele filozofice și practice în discuție. Organizația poate înțelege atunci că fundamentele spirituale, acceptarea și includerea oferite de congregației pot da viață (sau, în limbajul folosit de servicii umanitare, acestea pot fi un rezultat al) valorilor

alese de organizația serviciilor sociale cu privire la organizare, auto-determinare, includere în comunitate, și /sau contribuție.

Nu mai sunteți Străini ci Prieteni: Puterea Parteneriatelor și a Colaborării

Biserica, conducerea și membrii acesteia au o putere reală de a construi punți între aceste lumi diferite dacă își asumă acest angajament. Modalitatea este alcătuirea unei rețele prin parteneriate și colaborare, și se poate ajunge la această finalitate prin folosirea competențelor deja cunoscute ale comunităților religioase de a cere, a iniția, a mijloci și a acționa .

Alături de Agențiile Publice și Seculare (de stat)

Bisericile care intră în parteneriate cu altele dintr-o anumită comunitate, pot dezvolta strategii pentru abordarea sectorul public și pentru colaborarea cu organizațiile sociale de susținere și sprijin. Pentru mult prea mult timp "comunitatea religioasă" a fost cunoscută pentru absența sa în lumea mai largă a organizațiilor de susținere, sprijin, și a serviciilor sociale .

Împreună, congregațiile pot indica un număr tot mai mare de resurse și organizații cheie la care persoanele cu dizabilități și familiile acestora pot apela. O colaborare ecumenică și interconfesională este un martor important comun într-o lume a rețelelor grupurilor de susținere și ale organizațiilor sociale.

La nivel de congregații individuale, strategiile de colaborare sunt acte obișnuite de ajutorare și misiune în ceea ce pare a fi o zonă de misiune *necunoscută*?

- **Invitația.** De exemplu, o congregație are unul sau mai mulți copii cu autism sau alte dizabilități care prezintă probleme în comunicare, predare, și manifestă un comportament deranjant. Ascultă-i pe părinți cu privire la ceea ce ei au observat că funcționează, dar nu pune toată responsabilitatea pe umerii lor. Cu permisiunea lor, invita profesorii de la școala acestui copilului să vină să ofere indicii și să o instruire adecvată personalului de la școala biblică a bisericii. Arhidieceza de Newark utilizează profesioniști ai Departamentului de Psihologie de la Caldwell College și alți experți în analiza comportamentală aplicată, pentru a-i învăța pe copiii cu autism cum să participe la masă, să învețe ceea ce este necesar să știe pentru Prima lor Împărtășanie, și altele.
- **Ospitalitatea și Întâmpinarea Călduroasă**

Aflați unde se găsesc agențiile și grupuri de sprijin și invita-le să facă programe educaționale la biserica ta. Pune la dispoziție spațiul bisericii ca spațiu de întâlnire. Întreprindeți discuții de colaborare cu privire la modul în care congregația ta ar putea ajuta persoanele deservite de agenția lor.

- **Contactul**

Mergeți și întâlniți-i pe terenul lor. Sau chiar mai bine, alcătuiți un grup de oameni din congregație care să se întâlnească cu liderii agențiilor de sprijin și ai grupurilor de susținere. Ascultați și căutați moduri de a intra în parteneriate cu ei.

- **Dăruirea**

Oferiți-vă ajutorul pentru ca agențiile și grupurile de susținere să afle mai multe despre viziunea voastră și despre slujirile în care este implicată biserica din care faceți parte, sau despre misiunea altor comunități religioase, și informați-i în legătură cu numărul tot mai mare de resurse informative pe tema susținerii spirituale și religioase. Implicați-vă într-o activitate de sensibilizare a comunității față de persoanele cu dizabilități, ca de exemplu Luna Informațiilor despre Autism. Conducerea bisericii poate pune la dispoziție abilitățile lor de pastorație pentru a veni în ajutor furnizorilor de servicii sociale să facă față situațiilor în care oamenii sunt copleșiți de durere în urma unei pierderi suferite sau în cazuri în care este vorba despre încercări de suicid, sau de alte probleme de viață ale oamenilor pe care îi deservesc, ale membrilor personalului, sau ale familiilor acestora.

- **Susținerea**

Oferă ajutorul tău oamenilor și familiilor din biserica ta ca să găsească serviciile optime pentru a-i ajuta în lupta lor pentru a găsi școala potrivită sau furnizorii de servicii sociale potriviți problemei lor. După o prezentare care a avut loc în cadrul unei Conferințe Naționale a Asociației pentru Sindromul Down, am invitat familiile participante la o activitate de genul „împărtășește povestea bisericii tale.” O mama s-a ridicat și a spus, "Ne-am invitat pastorul cu noi la întâlnirea PEI a fiicei noastre” (Întâlnire pentru Programul Educativ Individualizat, întâlnire care are loc la școală și la care un părinte se întâlnește cu numeroși specialiști pentru a planifica și/sau revizui planul de învățământ individualizat al copilului său, întâlniri la care părinții se simt de multe ori frustrați și se văd depășiți de numărul celor din jur). A fost minunat, am obținut tot ce ne-am dorit ... au crezut toți că el era avocatul nostru!"

Povestea aceasta evocă deseori sentimente profunde de empatie și ilaritate, dar este o poveste reală. Disponibilitatea pastorului de a însoți un părinte la reuniunea PEI ar putea fi un sprijin important pentru un părinte îngrijorat, dar, de asemenea, este și o dovadă a dorinței de a afla ceea ce școala decide în așa fel încât biserica să se adapteze prin abordarea aceluiași strategii de predare. Reversul este de asemenea adevărat. În timpul unei întâlniri PEI la care a participat și directorul departamentului de educație religioasă, echipa PEI, care se lupta cu probleme de vorbire și de comunicare ale copilului, a fost uimită să afle că același copil a cântat recent la programul de Crăciun. Același tip de ofertă ar putea fi oferită și adulților cu dizabilități și/sau familiilor acestora atunci când se confruntă cu planificarea sau revizuirea reuniunilor anuale, numite de obicei, fie Abilitare Individuală sau Plan de Servicii Sociale sau Întâlnire de Planificare centrată pe persoană.

- **Interpretarea**

O problemă de comunicare specifică acestei situații este faptul că limbajul și stilurile de comunicare în oricare dintre aceste trei lumi ar putea părea ca un amestec de termeni, total necunoscut pentru ceilalți. Limbajul și practicile ce țin de domeniul spiritualității și de consilierea spirituală sunt explorate din punctul de vedere al mai multor domenii de cercetare. O agenție poate simți că nu este în stare sau capabilă să vorbească despre religie, dar poate să vină de multe ori în întâmpinarea nevoilor interioare ale oamenilor și poate să încurajeze și să activeze ca și o persoană de sprijin eficientă axându-se pe valorile comunității. Modalitățile adecvate pentru specialiști în încercarea de a sprijini spiritualitatea sunt conceptele și practicile în jurul cărora se poate clădi o viziune comună și o colaborare eficientă.

- **Rețelele de colaborare cu Organizații de Sprijin și Susținere**

Rețele de sprijin și susținere pot fi o resursă uriașă și un aliat de nădejde pentru congregațiile în misiunile inclusiviste.

Începeți cu persoanele fizice și cu părinții pe care îi cunoașteți, cu personalul profesionist care oferă servicii sociale, și cu informațiile pe care le puteți găsi pe internet. De la Mamă la Mamă, Arc, SABE (Puternici prin Susținerea Propriilor Drepturi) , Nami (Alianța Națională pentru Bolnavi Mintal), Asociația Americană pentru Persoanele cu Dizabilități, rețele de sprijin și de susținere legate de autism, lipsa auzului sau deficiențe de auz, dizabilități fizice, orbire, leziuni cerebrale traumatice ... există o mulțime.

Multe dintre aceste organizații au unele resurse sau proiecte axate pe colaborarea cu comunitățile și rețelele religioase, în special la nivel național. După cum s-a menționat mai devreme, puteți întâlni o îngrijorare inițială bazată pe experiențele negative din trecut. Pentru a construi încrederea necesară, fiți dispuși să ascultați motivele scepticismului lor. Mergeți cu persoanele cu dizabilități și/sau cu familiilor lor, pe care îi sprijiniți.

Colaborarea poate fi atât practică cât și publică:

- **Practică:** Amintiți-vă de exemplele de strategii de tipul invitație, ospitalitate, și mobilizare.

Audierea "poveștile de credință", pur și simplu constituie, de obicei, cel mai puternic mod de descoperi nevoile practice și de a mobiliza viziunea celorlalți de colaborare și angajament.

- **Publică:** Ajută la activitățile de sensibilizare desfășurate la nivel de comunitate, de județ sau la nivel național. Ridicați-vă glasul, după caz, pentru întărirea inițiativelor de susținere privind politicile locale, de stat sau publice. Veți descoperi o altă multitudine de probleme legate de nedreptatea socială, economică și etică în care ar putea fi nevoie de vocea reprezentanților credinței. Provocarea, la fel ca în orice domeniu de misiune, este să gândim global și să acționăm local, în moduri concrete în care mai multe mâini mici, trepte urcate, și voci auzite pot provoca un imens impact.

Colaborând cu alte Comunități Religioase: Căutați și Veți Găsi

O congregație individuală are un număr de potențiali aliați care lucrează la intersecția dintre dizabilitate și credință. Iată câteva exemple:

- În Statele Unite, oficiile naționale din aproape fiecare organizație și confesiune religioasă majoră. Verificați mai întâi pe cele pe care le aveți. Ele pot oferi sprijin și vă pot pune în legătură cu alții. Multe dintre aceste birouri și programe sunt cu jumătate de normă, astfel încât sprijinul dumneavoastră pentru ei este critic în încercarea comună de a include misiunea pentru persoane cu dizabilități în viața și misiunea mai largă a bisericii.
- Rețelele naționale, precum Joni și Prietenii, sau Consiliul Național al Comitetului Bisericesc care se ocupă de Dizabilități, Rețeaua Luterană de Colaborare pe problema Dizabilităților, Misiune pentru Prietenie, sau congregațiile care găzduiesc conferințe naționale, cum ar fi Biserica Evanghelică McLean.
- Organizații ce au luat naștere în urma inițiativelor venite din partea furnizorilor de servicii sociale către biserici, cum ar fi organizația *Case si Servicii Luterane Bethesda*, sau Organizația *Voluntarilor din America de Sud-Est*, sau cea a Serviciilor Comunitare din Anchorage, Alaska sau Organizații precum Asociația Națională a Persoanelor cu Dizabilități sau Centrele Universitare de Excelență în problema Deficiențelor de Dezvoltare cum ar fi Centrul Boggs, care au pus la dispoziția comunității resurse și proiecte de colaborare.
- Rețelele regionale ecumenice și interreligioase, care au debutat într-o serie de orașe și state, cum ar fi *Rețeaua de Incluziune prin Credință* din Virginia Beach/Norfolk, *Consiliul Creștin Lancaster pe probleme legate de Dizabilități*, *Rețeaua Interconfesională pe probleme legate de Dizabilități* din Atlanta, și *Coaliția pentru Misiuni Inclusiviste* din New Jersey.
- Asociațiile profesionale și alte organizațiile de stat și internaționale finanțate din fonduri publice, care constituie căi de dialog între sectorul "secular" și cel "religios", cum ar fi:
  - Divizia pe Religie și Spiritualitate a AAIDD, interdisciplinară și internațională (Asociația Americană a Dizabilităților Intelectuale și de Dezvoltare) www.aiddreligion.org.
  - Birourile Naționale ale Programelor Federale, cum ar fi consiliile pentru persoanele cu dizabilități de dezvoltare, care au finanțat inițiative de dezvoltare și sprijin pentru congregații precum și cursuri de formare pentru clericii și cei aflați la conducerea comunității creștine. Exemplele includ New Jersey, Pennsylvania, Texas și Wisconsin.

- Rețele de colaborare Internaționale și Interconfesionale, cum ar fi *L'Arche*, al *Societății Europene pentru Studiul în Teologie și în probleme legate de Dizabilități*, *Rețeaua Ecumenică de Susținere în probleme legate de Dizabilități a Consiliului Mondial al Bisericilor* și *Grupul de Studii Religioase și Studii despre Dizabilități al Academiei Americane de Religie* .
O cercetare interesantă din perspectiva mai multor discipline teologice și o valoroasă serie de resurse informative sunt rezultatul acestor colaborări.
  - *Jurnal de Religie, Dizabilitate și Sănătate*, cu un caracter interconfesional, interdisciplinar și internațional.(<http://www.tandf.co.uk/journals/WRDH>) Membrii Diviziei de Religie și Spiritualitate a AAIDD primesc acum acest jurnal ca rezultat al colaborării efectuate. Odată cu acest abonament beneficiază și de acces la resursele arhivate. Verificați dacă colegiu sau seminarul la care participați dumneavoastră este abonat la această publicație.
  - Aproape fiecare disciplină profesională și implicațiile aferente acesteia pot fi utile prin conferințe, publicații, prezentări și articole pe tema sprijinului spiritual, sau alte teme ce vizează învățământul special, asistența socială, psihologia, etica, medicina, și altele.
- Există un număr tot mai mare de cărți și manuale ale editurilor religioase și profesionale care se ocupă cu problemele legate de dizabilitate și religie. Un exemplu este subiectul includerii persoanelor cu handicap în comunitățile religioase: *Un ghid pentru Furnizorii de Servicii Sociale, Familii, și Congregații*, o carte excelentă de Erik Carter, doctor în învățământul special. Această carte a fost publicată în 2007 de către editura Brookes Publishing, o editură seculară, profesională.
  - Demonstrații uimitoare ale talentelor persoanelor cu handicap în lumea artei și a teatrului, oameni dintre care mulți ar fi încântați să facă expoziții sau să dea spectacole la biserici, colegii, seminarii sau conferințe.
  - 🔗 În cele din urmă luăm în considerare și domeniul public al mass-mediei și filmelor. Documentare națională, ca de exemplu *Rugăciunea cu Lior* sau *Un loc pentru Toți* au fost premiate. Un centru de astfel de documentare și un distribuitor mare al acestora, inclusiv al clasicului documentar *Zece Porunci pentru Comunicarea cu Persoanele cu Dizabilități*, este www.DisabilityTraining.com .

Lista va fi, desigur, mai cuprinzătoare până la data la care acest material va fi ajuns deja să fie tipărit. Concluzia este clară - noi inițiative și resurse se răspândesc pretutindeni, oferindu-ne noi oportunități de a învăța unii de la alții, și apoi de a adopta și aplica noile cunoștințe la propriile noastre inițiative pastorale și bisericești.

Concluzie: Adaptând și Întărind o Chemare și o Viziune mai Largă

Participarea la întâlniri ecumenice, interconfesionale, și chiar la întâlniri seculare nu doar că oferă oamenilor șansa de a învăța, dar oferă și un cadru potrivit pentru a-i informa pe ceilalți cu privire la creativitatea și dedicarea provenind din activitatea noastră, de care am beneficiat noi. Legăturile și colaborările ecumenice și interconfesionale pot oferi o mărturie puternică pentru cei din societate, secularilor și profesioniștilor din domeniul dizabilităților. Acești profesioniști încep doar să vadă spiritualitatea ca o dimensiune crucială pentru susținerea și pentru îmbunătățirea vieții oamenilor. Noi îi putem ajuta să vadă că există o lume a comunităților credincioșilor și a vocilor religioase implicate în viețile persoanelor cu dizabilități și a familiilor acestora, această lume fiind „mai profundă și mai largă” decât au știut ei vreodată. Inclusiv misiunile din cadrul bisericii și în colaborare cu alții din domeniul public mai larg, pot să se concentreze atât pe nevoi practice ale oamenilor cât și pe nevoia susținerii spirituale – pe nevoile legate de *trup, dar și de suflet*.

Pe măsură ce comunitatea credincioșilor trece de la o excludere intenționată sau neintenționată a persoanelor cu dizabilități și a familiilor acestora la organizarea unei misiuni *pentru și alături de* persoane cu dizabilități, ei trăiesc chemarea de a avea o mărturie răscumpărătoare. Când oamenii trec de la statutul de proscriși (din lume), excomunicați sau străini ai bisericii la statutul de membri și prieteni, de la identificarea cu dizabilitatea lor, la recunoașterea propriilor darurilor, de la a fi doar beneficiari ai ajutorului oferit de alții, la aducerea aportului propriu în biserică și comunitate – această experiență devine o călătorie a răscumpărării pentru toți cei pierduți. Oricine poate fi pierdut pentru că nu a auzit sau văzut, dar de prea multe ori în cazul celor cu dizabilități, motivul este faptul că ei nu au fost văzuți, ascultați, invitați și/sau bine primiți de Biserică.

***

Puteți să înțelegeți afirmația pastorului Gaventa: „... strategiile de colaborare sunt acte obișnuite de ajutorare și misiune în ceea ce ne place să numim o zonă de misiune *necunoscută*?” De ce? De ce nu?

III. Găsiți și Creați un Schimb de Idei cu Agențiile Guvernamentale și Private

Dezvoltarea sau construirea unei misiuni mai bune pentru persoanele cu dizabilități trebuie să includă cunoașterea resurselor locale și naționale existente. Cunoști resursele disponibile în zona ta? Dacă nu, iată o listă de întrebări care va pot ajuta!

Încotro se îndreaptă atunci când caută ajutor familiile persoanelor cu dizabilități?

Cum putem lua legătura cu reprezentanții departamentului școlar pentru copiii cu nevoi speciale din județul nostru?

Cum se numesc casele de ajutor social din comunitatea noastră? Care sunt numele liderilor de acolo?

Care sunt persoanele de contact din spitalele locale, atunci când este vorba despre copii sau adulți cu nevoi speciale sau dizabilități? Care este recomandarea acestora?

Care dintre bisericile locale au o misiune care să vină în întâmpinarea nevoilor speciale sau a dezabilităților.

Care sunt evenimentele care implică participarea persoanelor cu dizabilități, în cadrul grupurilor de susținere, a evenimentelor sportive, olimpiadelor speciale sau a cursurilor de educație?

În acord cu întrebările de mai sus, ce putem face pentru a îmbunătăți activitatea desfășurată de către noi.

IV. Ajutați-vă Biserica să înțeleagă importanța parteneriatelor

A. Conducerea prin exemplu:

Isus deseori a cerut altora „Urmați-Mă!”. După cum am putut observa în studiul pe care l-am făcut pe textul din Luca 13 și 14, El nu le-a spus doar pur și simplu celorlalți ce să facă, ci le-a arătat celorlalți ce trebuie făcut prin propriul exemplu. De fapt, El a dat exemplul suprem prin faptul că a venit să locuiască printre noi, arătându-ne cum să ne trăim viața pentru binele celor din jur.

Același principiu se aplică eforturilor noastre de a implica biserica din care facem parte în inițiativele comunității de a ajuta familiile afectate de dizabilități. Răspunsul la eforturile dumneavoastră va fi mai puternic, dacă ceea ce spuneți se reflectă în ceea ce faceți.

- Dacă nu sunteți încă implicat într-un domeniu al misiunii pentru persoane cu dizabilități, de unde ați putea începe?
- Dacă sunteți deja implicat, cum ați putea găsi un punct de legătură pentru face ca această implicare să producă un impact în comunitatea dumneavoastră?
- Pe cine ar trebui să abordați pentru a vă încuraja biserica să se implice în aceste eforturi?

Parteneriate de Scurtă Durată vs. Parteneriate de Lungă Durată

Există două tipuri mari de parteneriate – de scurtă durată și de lungă durată. Într-un parteneriat de scurtă durată, colaborarea are loc de multe ori pentru un singur eveniment, sau pentru o perioadă determinată. Acest lucru este de obicei de preferat atunci când se lucrează cu un grup mai puțin cunoscut sau cu un număr mare de organizații.

Un parteneriat de lungă durată ar trebui păstrat pentru un număr mai restrâns de grupuri sau indivizi care se potrivesc cel mai bine scopurilor dumneavoastră. Datorită timpului și a resurselor limitate, acest tip de parteneriat trebuie ales prin discernământul celor implicați cu privire la beneficiul adus celorlalți care fac parte din comunitatea persoanelor cu dizabilități de pe urma colaborării respective.

A. Începeți cu Puțin

Atunci când cereți bisericii să se implice în orice lucrare nouă, abordarea ideală de cele mai multe ori este să cereți puțin la început. Implicarea într-un singur eveniment în beneficiul comunității pe probleme legate de dizabilități, poate deschide o ușă către implicarea bisericii pe viitor.

Într-o biserică, o schimbare majoră s-a produs după ce li s-a cerut oamenilor să încerce o singură dată să slujească în cadrul unui adăpost social local, într-o duminică după-masă. Mulți dintre cei care au participat o dată au fost impresionați de oportunitatea de a sluji personal pe cineva care iese din camera sa foarte rar și care manifestă deseori rețineră în a comunica cu o persoană de curând cunoscută. Ca urmare, câteva zeci de persoane continuă să facă vizite la acest adăpost social, numai pentru că au spus „da” cererii de a se implica o singură dată.

De unde să începeți?

În noul Testament, familia și prietenii celor cu dizabilități erau cei care, în cele mai multe cazuri, aveau rolul de mijloci pentru ei. Acest lucru se adevărește deseori și în zilele noastre.

Marcu 2:1-5 – Paraliticul și cei patru prieteni ai lui.

Matei 15:30 – Mari mulțimi vin la Isus, „aducând cu ei” oameni cu dizabilități variate.

B. Împărtășiți-vă succesul!

Succesul este contagios. Într-o lume în care veștile rele domină buletinele de știri de seara, biserica se bucură de mărturia oricărui membru care aduce vestea unei experiențe, petrecute printre cei din afara bisericii și care i-a schimbat viața.

Atunci când vedeți cum Dumnezeu lucrează într-un mod special prin eforturile dumneavoastră de a sluji comunității persoanelor cu dizabilități din zona ta, solicitați pastorului bisericii din care faceți parte acordarea unei oportunități de a împărtăși acest lucru bisericii. Fie printr-o mărturie, sau poate printr-un interviu la radio, printr-un articol în buletinul de știri al bisericii, sau în cadrul mai restrâns al unui studiu sau al altor întâlniri. Și alții vor fi entuziasmați și vor dori să participe. Fiți gata să le spuneți cum!

Biserica Baptistă Betleem împărtășește prin raportul său privind misiunea dedicată persoanelor cu dizabilități, o poveste emoționantă care i-a motivat pe mulți să se alăture acestui domeniu de slujire:

Matt și Kathy au doi copii, unul dintre ei suferă de autism sever. Cu un an în urmă, ei nu frecventau biserica și erau revoltați. Un prieten de-al lor le-a făcut cunoștință cu Dawn, directorul unei misiunii locale pentru persoane cu dizabilități, care i-a sunat de câteva ori la rând, însă încercările lui au avut rezultate slabe. Biserica lui Dawn a sponsorizat acestei familii participarea într-o tabără organizată de *Departamentul pentru Tabere Joni și Prietenii*. Ei au mers căutând să facă o ultimă încercare de a-și salva căsnicia aflată în prag de divorț. Acolo, înconjurați de familii luptătoare pline de farmec, de voluntari credincioși și de pastori dedicați, l-au găsit pe Isus.

După ce ei au ajuns acasă, Dawn a continuat să vorbească despre Dumnezeu lui Kathy și a luat un alt slujitor cu el pentru a sta de vorbă cu Matt. Biserica i-a primit cu drag și le-a slujit potrivit nevoilor lor. Revolta lor a fost înlocuită de o vădită bucurie. Autismul copilului lor este la fel de grav, dar ei sunt acum umpluți de o speranță eternă. Puterea lui Dumnezeu este evidențiată de neputința lor. Ei sunt acum parte a unei biserici care îi înțelege.

Biserica lui Matt și Kathy este o biserică reală care a dat ascultare poruncii lui Isus de a-i ajuta pe cei în nevoie, de aproape sau de departe. Ei au făcut o investiție neprețuită prin oameni, timp și bani în folosul semenilor lor. Cel mai important însă este faptul că au descoperit bucuria revelației lui Dumnezeu, aflat la lucru în mijlocul lor.

C. Cereți ajutor:

În cele din urmă trebuie să cerem ajutor. Biblia ne spune, vis a vis de rugăciune „cereți și vi se va da”. Deși cunoaștem acest lucru, suntem deseori reticenți atunci când trebuie să cerem implicarea altor persoane datorită temerii de a fi refuzați.

Fiți încurajați. Refuzul poate fi dificil, dar merită să suportăm câteva răspunsuri negative, pentru a descoperi în final bucuria celor pozitive. De cele mai multe ori cei care sunt dispuși să ajute sunt cei de la care ne-am așteptat mai puțin. Dumnezeu are o modalitate interesantă de a ne surprinde prin cei dedicați lucrării Sale.

V. Dezvoltați o Strategie de Parteneriat mai Extinsă:

Pentru a putea face o diferență în comunitatea dumneavoastră, trebuie să luați contact cu această comunitate. Două moduri specifice de slujire la scala mai extinsă a unei comunități sunt: construirea unei rețele de parteneriate și participarea la evenimentele dedicate întregii comunități.

A. Construiți o Rețea a Comunității:

După ce vei analiza alte grupuri din zona ta care slujesc persoanelor cu dizabilități, vei găsi cu siguranță o varietate de grupuri care slujesc separat, dar care și-ar dori să poată ajuta o paletă mai largă de oameni, la un nivel mai substanțial. O modalitate de a veni în ajutorul tuturor, în acest caz, este construirea unei rețele a comunității pentru cei ce slujesc persoanelor cu dizabilități.

Cum se poate realiza acest lucru? Eric Carter ne oferă următoarele directive pentru a ne ajuta în pregătiri:

1. Alcătuiți o listă de adrese a bisericilor și organizațiilor locale care ar putea sluji ca potențiali parteneri.
2. Alcătuiți o listă de persoane dispuse să-și pună în aplicare expertiza, perspectiva, talentul și timpul pentru a pregăti alte organizații să includă persoane cu dizabilități.
3. Creați o pagină de internet care să funcționeze ca punct de legătură pentru slujitori.
4. Oferiți programe de pregătire și ateliere relevante celor ce slujesc persoanelor cu dizabilități.

Faceți un Video Promoțional:

S-ar putea să fiți surprinși constatând cât de multe informații puteți transmite printr-un material video de trei minute. În timp ce urmăriți materialul video promoțional Joni și Prietenii, notați-vă obiectivele pozitive care se evidențiază din acest videoclip.

Vizionați materialul video promoțional făcut de Joni și Prietenii.

B. Participați la Evenimentele Comunității

Comunitatea ta s-ar putea să organizeze deja evenimente dedicate celor cu dizabilități.

Câteva exemple ar fi:

- Olimpiada Specială

Unde se desfășoară o Olimpiadă Specială în proximitatea bisericii dumneavoastră? Aceasta ar fi o oportunitate excelentă de a participa ca voluntar și de a fi implicat într-un eveniment semnificativ pentru persoanele cu dizabilități. Vedeți cum pe www.specialolympics.org

- Asociația Națională de Basket pe roți

Dacă biserica dumneavoastră are o sală de gimnastică sau are acces la una, ați putea sponsoriza o echipă prin această organizație. Găsiți mai multe informații pe www.nwba.org

- Căminele locale

Pot fi găsite în majoritatea comunităților. Găsiți-le pe cele mai apropiate de dumneavoastră. Luați legătura cu persoanele potrivite și întrebați-i despre evenimentele pe care ei s-ar putea să le aibă în desfășurare și în care ați putea ajuta ca persoană sau împreună biserica din care faceți parte.

- Frați și Surori Mai Mari

Multe comunități au astfel de organizații. Deseori copiii cu nevoi speciale sunt înscriși, iar dumneavoastră puteți să le fiți mentor. Pentru cei ce preferă să ofere ajutor unuia-unu, aceasta poate fi o oportunitate care schimbă vieți. Află mai multe pe www.bbbs.org

- Alte Evenimente Speciale:

Comunitatea dumneavoastră găzduiește probabil numeroase evenimente, de la curse K5, turnee de golf, concerte și altele. Găsește un eveniment în care v-ați putea asocia ca partener în beneficiul persoanelor cu dizabilități.

Cu zece ani în urmă, câțiva oameni dintr-un grup mic au decis să organizeze o zi în care să-i invite pe copiii cu dizabilități să pescuiască împreună cu ei, în iazul ce aparținea bisericii. Un deceniu mai târziu, peste 800 de oameni au participat la Derbiul Anual de Pescuit din cadrul misiunii pentru persoane cu dizabilități a bisericii acestora. De ce? Pentru că o mână de oameni au decis să arate dragostea lui Dumnezeu față de aproapele lor și apoi au intrat în parteneriate cu mulți alții. Acum biserica lor este cunoscută ca fiind locul în care cei cu dizabilități și familiile lor pot beneficia de dragostea lui Isus Hristos.

Misiunea pentru persoanele cu dizabilități este rareori ușoară – dar poate fi mai ușoară și mai eficientă – dacă se acceptă colaborarea cu alții. În timp ce continuați să slujești în acest domeniu, consultați lecțiile din acest material pentru a găsi modalități mai eficiente de a lua legătura cu aceia din comunitatea dumneavoastră care slujesc aceluiași scop. Puteți face o

diferență majoră în viața celor cu dizabilități intrând în parteneriate care îl onorează pe Dumnezeu și prin care dragostea Lui este oferită celor pe care-i slujiți.

Meditații asupra lecției 14:

1. Dintre cele patru motive pentru a intra în parteneriate cu alții, enumerate în prima parte a acestei lecții, care vi s-a părut mai relevant? De ce?
2. În povestea lui Lori Lucore, de ce au fost experții și liderii comunității creștine și nu numai, mai eficienți în găsirea unei soluții pentru educația fiicei ei?
3. Care sunt barierele comune ce împiedică bisericile și organizațiile misionare să intre în parteneriate cu alte organizații pentru persoane cu dizabilități?
4. Care este diferența dintre un parteneriat pe termen scurt și un parteneriat pe termen lung? Dați un exemplu din fiecare.
5. În biserica dumneavoastră, pe cine vedeți potrivit pentru a vi se alătura în slujirea persoanelor cu dizabilități? De la ce activitate mică ați putea porni, în vederea dezvoltării acestei slujiri?
6. Cum ar putea biserica sau departamentul de misiune din care faceți parte să intre în parteneriate cu cei ce organizează un eveniment în comunitate, în beneficiul celor cu dizabilități? Fiți cât mai specifici.
7. Există o rețea a comunității tale pentru a înlesni comunicarea între cei ce slujesc persoanelor cu dizabilități? Dacă da, sunteți deja membru? Dacă nu, de unde ați putea porni pentru a înființa o astfel de rețea?